

Arrest

**nr. 98 434 van 6 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MICHIELSEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 mei 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 oktober 2012.

1.3. Op 31 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashtou te zijn, afkomstig uit het dorp Nawar, district Hisarak, provincie Nangarhar, waar u ook altijd gewoond hebt. U bent niet naar school geweest, maar ging wel onregelmatig naar de madrassa. U werkte op de gronden van de familie, verzorgde de twee schapen van de familie en zocht hout. Uw vader werkte al van voor uw geboorte voor de "Hezb-i-Islami". Hij kwam 1-2 nachten per maand naar huis. Hij was commandant of groepshoofd van deze "Hezb-i-Islami". Hij werd door de districtsautoriteiten opgeroepen om hiermee te stoppen, maar hij bleef verder doen. Later, zo'n 15-16 maanden geleden, heeft hij zichzelf toch aangegeven want hij wilde ermee stoppen. Hij heeft de autoriteiten getoond waar de wapens van de groepering verborgen waren en deze wapens zijn door de autoriteiten opgehaald. Hij kreeg met anderhalve maand tussen twee dreigbrieven van zijn vroegere collega's van de "Hezb-i-Islami", die hun wapens terug wilden en kwaad waren dat hij met zijn werk was gestopt. Na de eerste brief heeft hij niet gereageerd, maar rustig op de landbouwgronden gewerkt. Drie dagen na de tweede brief is hij vermoord toen hij op weg was van de moskee naar huis. In die tweede brief werden ook u en uw broer bedreigd. Uw vader werd begraven, en twee dagen na zijn dood kwamen de taliban naar jullie huis. Uw broer maakte veel lawaai, de burens kwamen naar buiten, en hierop zijn de taliban weer vertrokken. U logeerde dan twee dagen bij uw schoonbroer. U besloot toen het land te verlaten. Uw schoonbroer vond een smokkelaar en u vertrok met uw oudere broer, B.(...) naar Europa. U vertrok ergens in juli 2011 en reisde via Iran, Turkije (waar u uw broer kwijtraakte), Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 30 mei 2012 en hebt er op 1 juni 2012 asiel aangevraagd. U verklaarde op 1 juni 2012 16 jaar te zijn en dus bij aankomst in België nog minderjarig te zijn.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asiëldossier: taskara van uzelf, lidkaart van uw vader van de "Hezb-i-Islami", brief over de activiteiten van de "Hezb-i-Islami" (gedateerd op 20/6/1390 – omzetting naar westerse kalender: 11/9/2011), bevestigingsbrief dat uw vader overkwam door de ouderen en het districtshoofd (gedateerd op 28/6/1391 – omzetting naar westerse kalender: 19/10/2012), twee dreigbrieven van de taliban gedateerd op 20/4/1389 en 12/6/1389 (omzetting: 11/7/2010 en 3/9/2010), en twee omslagen waarin dit werd verstuurd (op 10/10/2012).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Vooreerst blijkt dat u zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties ten onrechte voordeed als minderjarig. U verklaarde op 1 juni 2012 bij DVZ immers 16 jaar oud te zijn (zie Inschrijving DVZ). Ook op het CGVS beweert u nog steeds minderjarig te zijn, ondanks het feit dat het tegendeel blijkt uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (CGVS p. 3) en ondanks het feit dat u hiermee bij DVZ akkoord ging (Verklaring DVZ p. 1). Uit het administratieve dossier blijkt immers dat de Dienst Voogdij geoordeeld heeft dat u op 5 juni 2012 ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,3 met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw vermeende minderjarigheid.

Daarnaast is uw relaas in verband met uw vrees voor de taliban en/of "Hezb-i-Islami" niet overtuigend. Zo verklaart u dat uw vader al heel lang, al van voor uw geboorte voor de "Hezb-i-Islami" werkte als commandant/groepshoofd, en dit tot 15-16 maanden geleden, een kleine twee maanden voor uw vertrek, in juli 2011. Nochtans kan u maar bijzonder weinig over zijn werk vertellen. Van u, wiens vader al zolang u zich kan herinneren voor de "Hezb-i-Islami" werkt, is het niet aannemelijk dat u niets over diens werk kan vertellen. U weet vooreerst al niet voor welke fractie van de "Hezb-i-Islami" hij werkte (CGVS p. 8), hoewel er duidelijke verschillen en zelfs vijandigheden zijn tussen de verschillende fracties. U kan enkel vertellen dat hij zelf groepshoofd was, maar weet niet wie boven hem stond. U weet wel dat hij bevelen gaf, maar weet niet wat voor soort bevelen hij gaf, of welke activiteiten hij deed (CGVS p. 6). U weet niet waarom hij bij de "Hezb-i-Islami" gegaan is (CGVS p. 6). Dat u meestal al sliep wanneer hij thuiskwam, en noch uw oudere broer, noch u vragen durfden stellen aan uw vader, is niet aannemelijk. Tenslotte zal u uw vader toch soms ook wel gezien hebben: u zegt zelf dat u zijn satelliettelefoons bij had toen hij naar huis kwam, en dat u dat zag (CGVS p. 6). Zelfs al zou u als kind niets hebben durven vragen, dan nog is het vreemd dat u ook bij het ouder worden niets durfde vragen over het werk van uw vader. Tenslotte zal hij, die zo lang voor de "Hezb-i-Islami" werkte, en wilde dat u naar de madrassa ging in plaats van naar school, wel overtuigd geweest zijn van de ideologie van de "Hezb-i-Islami". Dat hij hier dan niets spontaan over vertelde aan zijn opgroeiende zonen, is al vreemd, maar dat hij er geen vragen over zou willen beantwoorden, is eveneens vreemd. Vaders willen toch hun ideologieën doorgeven aan hun zonen, en dat kan niet zonder er toch eens over te spreken. Dat hij u

zou zeggen u met uw eigen zaken bezig te houden, is opmerkelijk, gezien hij zou moeten blij zijn als u iets zou willen weten over zijn werk (CGVS p. 7). Zelfs toen hij gewond geraakt is, zou hij enkel aan jullie moeder iets verteld hebben (CGVS p. 7). En zelfs in de anderhalve maand nadat hij gestopt was met werken voor de "Hezb-i-Islami", en gewoon rustig aan landbouw deed, zou hij jullie niets over zijn werk hebben verteld (CGVS p. 9).

Bovendien gebruikt u de hele tijd de naam van "Hezb-i-Islami" wanneer u over het werk van uw vader spreekt. Echter, hij zou volgens u door zijn vroegere collega's gedood zijn, en die mensen noemt u dan taliban. Pas wanneer u gezegd wordt dat dit toch twee verschillende groepen zijn, bevestigt u dat hij door zijn eigen groepering, de "Hezb-i-Islami" vermoord is (Vragenlijst DVZ en CGVS p. 6 en 9). Dat volgens u de taliban en de "Hezb-i-Islami" eender zijn, doet vermoeden dat u niet veel van deze groeperingen kent. Bovendien zegt u de ene keer dat uw vader helemaal geen band had met de taliban, wat er dus op zou kunnen wijzen dat u ook een duidelijke scheiding tussen de taliban en de "Hezb-i-Islami" zou kunnen zien, maar anderzijds zegt u dat u de beide verwacht, dat enkel hier [in België] onderscheid gemaakt wordt tussen de twee (CGVS p. 8-9).

Het lijkt er eerder op dat u uw verhaal opgebouwd hebt rond de brieven die u ter beschikking had, nl. twee dreigbrieven van de taliban, en een brief van de "Hezb-i-Islami" over hun activiteiten (CGVS p. 11). Het blijft echter vreemd dat uw vader brieven kreeg van de taliban en dat die hem zou bedreigen en doden, terwijl het volgens uw relaas de "Hezb-i-Islami" zelf is die uw vader effectief gedood heeft (CGVS p. 11 en 9), zelfs al zouden de mensen in de volksmond beide namen door elkaar gebruiken. De groepering zelf zal toch niet de naam van de andere groepering gebruiken (CGVS p. 9). Gezien uw problemen ontstaan zouden zijn door het feit dat uw vader gestopt is met werken voor de "Hezb-i-Islami" en hij hun wapens heeft ingeleverd, en zijn werk voor de "Hezb-i-Islami" niet aannemelijk wordt geacht, zijn ook uw problemen die hieruit voortvloeien niet aannemelijk.

Verder zijn ook in uw relaas enkele merkwaardigheden naar voor gekomen. Het feit alleen al dat uw vader niet enkel zou stoppen met werken voor de "Hezb-i-Islami", maar ook nog eens aan de autoriteiten zou tonen waar hun wapens opgeslagen liggen, is in tegenspraak met wat u verder over uw vader vertelde. Hij zou al heel lang voor de "Hezb-i-Islami" gewerkt hebben, en zelfs al veel oproepen door het districtshuis genegeerd hebben. Hij was ook commandant. Zelfs al zou hij redenen gehad hebben om te stoppen, verklaren deze redenen nog niet waarom hij zijn oud-collega's, rekening houdende met bovenstaande kenmerken van uw vader, ook nog eens gaat verraden (CGVS p. 8). Ten eerste zal iemand die er al lang commandant is dit gewoon niet makkelijk doen omdat het tegen zijn principes indruist en ten tweede zou uw vader moeten weten dat zijn vroegere collega's hem dit op zijn minst niet in dank zullen afnemen. Dat hij dan nog hun eerste waarschuwingsbrief negeert, is al helemaal niet geloofwaardig, gezien hij hen goed genoeg zou moeten kennen om te weten dat ze het menen (CGVS p. 9). U kan ook geen verklaring geven waarom uw vader zich niet enkel aan de autoriteiten heeft overgegeven, maar ook die wapens heeft ingeleverd (CGVS p. 8). U en uw oudere broer zouden in de tweede brief van de "Hezb-i-Islami"/taliban ook worden bedreigd, waardoor jullie na de dood van jullie vader en een eerste bezoek van de taliban aan jullie huis, gevlucht zijn. Nochtans hebben jullie niets voor of tegen de taliban of de "Hezb-i-Islami" gedaan. U zegt dat jullie in hun ogen ook medeplichtig waren, maar verklaart niet hoe dit komt (CGVS p. 12).

Verder zijn tussen uw verklaringen en de voorgelegde documenten inconsistenties vastgesteld, die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zetten. U bent in juli 2011 vertrokken, dus zouden jullie die twee dreigbrieven in ongeveer in mei-juli 2011 ontvangen hebben. Het is dan ook vreemd dat deze brieven gedateerd zijn op 20/4/1389 en 12/6/1389 (omzetting: 11/7/2010 en 3/9/2010), dus bijna een jaar vóórdat u vertrokken bent. Verder is de bevestigingsbrief van de ouderen en het district gedateerd op 28/6/1391 (omzetting naar westerse kalender: 19/10/2012), 9 dagen vóór de omslag met deze brieven verstuurd is (namelijk op 10 oktober 2012), en slechts vier dagen voor uw gehoor bij het CGVS. U probeert dit te verklaren door het feit dat de dorpsouderen ongeletterd zijn (CGVS p. 12). In ieder geval is het een gesolliciteerd document waarvan de bewijswaarde relatief is. U legt ook een brief voor over de activiteiten van uw vader. Dat uw schoonbroer een brief over de activiteiten van uw vader kon loskrijgen bij de "Hezb-i-Islami", die zowel uw vader, als u en uw broer naar het leven stonden, is meer dan opmerkelijk (CGVS p. 11).

De overige door u voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging kunnen ombuigen. In verband met uw taskara dient te worden verwezen naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief. De lidkaart van uw vader van de "Hezb-i-Islami" bewijst ten eerste niet dat uw vader echt bij de "Hezb-i-Islami" was, en al helemaal niet dat hij door het verlaten

ervan problemen had. Bovendien hebben dergelijke documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken.

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie weerhouden worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw district Hesarak, provincie Nangarhar te ontlopen. Het is niet onredelijk dat u uw toevlucht zou kunnen nemen tot het district Jalalabad, gezien u er een oom hebt die voor de autoriteiten werkt. U zegt wel dat hij een 'iets heel kleins' doet voor de overheid, maar gezien hij ook kandidaat was voor de provinciale raad zal hij toch wel over wat middelen beschikken, en waarschijnlijk ook over een netwerk, die u, bovendien een meerderjarige gezonde jongeman, kan helpen om in Jalalabad werk te vinden. Het is dus redelijk om u te hervestigen in de hoofdstad van uw provincie. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen (her)vestigen. Bijgevolg moet in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en daaruit geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, terwijl het belang van de staat bij de maatregel nihil is en

integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Verzoeker vervolgt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid effectief heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen en besluit hij dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM, herhaalt verzoeker nogmaals dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en poneert hij dat er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden, hetgeen indruist tegen de principes van de rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties voordeed als minderjarig terwijl uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij blijkt dat hij op 5 juni 2012 ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is, (ii) zijn relaas in verband met zijn vrees voor de taliban en/of "Hezb-i Islami" niet overtuigend is daar (1) hij verklaart dat zijn vader al van voor zijn geboorte voor "Hezb-i Islami" werkte als commandant/groepshoofd en dit tot 15-16 maanden geleden doch hij maar bijzonder weinig over het werk van zijn vader kan vertellen en hij hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft, zoals omstandig wordt toegelicht, (2) hij de hele tijd de naam van "Hezb-i Islami" gebruikt wanneer hij over het werk van zijn vader spreekt terwijl hij de vroegere collega's van zijn vader, die hem zouden hebben gedood, taliban noemt, (3) het vreemd is dat zijn vader brieven kreeg van de taliban en dat die hem zouden bedreigen en doden terwijl het volgens zijn relaas "Hezb-i Islami" is die zijn vader effectief gedood heeft en, zelfs al zouden de mensen in de volksmond beide namen door elkaar gebruiken, niet kan worden aangenomen dat de groepering zelf de naam van de andere groepering zou gebruiken, (4) hij, gelet op het beeld dat hij van zijn vader schetst, geen plausibele verklaring geeft waarom zijn vader zich niet enkel aan de autoriteiten heeft overgegeven maar ook nog eens aan de autoriteiten zou tonen waar de wapens van "Hezb-i Islami" opgeslagen liggen en zijn oud-collega's zou verraden, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (5) hij niet verklaart waarom hij en zijn broer als medeplchtig zouden worden beschouwd en in de tweede brief van "Hezb-i Islami"/taliban ook worden bedreigd, temeer zij niets voor of tegen de taliban of "Hezb-i Islami" hebben gedaan, (6) inconsistenties zijn vastgesteld tussen zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten en de overige documenten niet van die aard zijn dat ze de ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging kunnen ombuigen, zoals omstandig wordt uiteengezet, en (iii) hij geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in zijn district Hesarak, provincie Nangarhar te ontlopen en het niet onredelijk is dat hij zijn toevlucht zou kunnen nemen tot het district Jalalabad, waar hij een oom heeft die voor de autoriteiten werkt en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 oktober 2012 (CG nr. 1215851), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.4. Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden, ongeloofwaardigheden en inconsistenties op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden, slaagt hij er niet in het minst in te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volledige, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn vrees voor vervolging baseert op de problemen die zouden zijn ontstaan nadat zijn vader, die jarenlang commandant/groepshoofd zou zijn geweest bij "Hezb-i Islami", besliste om zichzelf aan te geven en aan de autoriteiten te tonen waar de wapens van de groepering verborgen lagen. Zijn vader zou twee dreigbrieven hebben ontvangen, waarna hij zou zijn vermoord. In de tweede brief zouden ook verzoeker en zijn broer zijn bedreigd. Verzoekers relaas valt op staat dan ook met de geloofwaardigheid van het werk van zijn vader voor "Hezb-i Islami". Zo kan worden aangenomen dat verzoeker niet elk detail kent over het werk van zijn vader, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter onaanvaardbaar dat dat verzoeker hieromtrent nagenoeg totaal geen informatie kan geven. Zijn gebrek aan kennis hieromtrent betreft de kern van zijn relaas en brengt derhalve de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven ernstig in het gedrang. Met het betoog in het verzoekschrift dat hij reeds toelichtte dat zijn vader commandant was bij "Hezb-i Islami" en hij in die hoedanigheid leiding nam en bevelen gaf, dat het geenszins ongeloofwaardig is dat hij geen verdere details omtrent het beroep van zijn vader kan

meedelen nu zijn vader hierover nooit wenste te vertellen, hetgeen niet ongewoon is voor een man met dergelijke functie en dat het in zijn cultuur normaal is hierover geen verdere vragen te stellen, blijft verzoeker steken in het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarmee hij echter niet vermog afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld als volgt: *“Van u, wiens vader al zolang u zich kan herinneren voor de “Hezb-i-Islami” werkt, is het niet aannemelijk dat u niets over diens werk kan vertellen. U weet vooreerst al niet voor welke fractie van de “Hezb-i-Islami” hij werkte (CGVS p. 8), hoewel er duidelijke verschillen en zelfs vijandigheden zijn tussen de verschillende fracties. U kan enkel vertellen dat hij zelf groepshoofd was, maar weet niet wie boven hem stond. U weet wel dat hij bevelen gaf, maar weet niet wat voor soort bevelen hij gaf, of welke activiteiten hij deed (CGVS p. 6). U weet niet waarom hij bij de “Hezb-i-Islami” gegaan is (CGVS p. 6). Dat u meestal al sliep wanneer hij thuiskwam, en noch uw oudere broer, noch u vragen durfden stellen aan uw vader, is niet aannemelijk. Tenslotte zal u uw vader toch soms ook wel gezien hebben: u zegt zelf dat u zijn satelliettelefoons bij had toen hij naar huis kwam, en dat u dat zag (CGVS p. 6). Zelfs al zou u als kind niets hebben durven vragen, dan nog is het vreemd dat u ook bij het ouder worden niets durfde vragen over het werk van uw vader. Tenslotte zal hij, die zo lang voor de “Hezb-i-Islami” werkte, en wilde dat u naar de madrassa ging in plaats van naar school, wel overtuigd geweest zijn van de ideologie van de “Hezb-i-Islami”. Dat hij hier dan niets spontaan over vertelde aan zijn opgroeiende zonen, is al vreemd, maar dat hij er geen vragen over zou willen beantwoorden, is eveneens vreemd. Vaders willen toch hun ideologieën doorgeven aan hun zonen, en dat kan niet zonder er toch eens over te spreken. Dat hij u zou zeggen u met uw eigen zaken bezig te houden, is opmerkelijk, gezien hij zou moeten blij zijn als u iets zou willen weten over zijn werk (CGVS p. 7). Zelfs toen hij gewond geraakt is, zou hij enkel aan jullie moeder iets verteld hebben (CGVS p. 7). En zelfs in de anderhalve maand nadat hij gestopt was met werken voor de “Hezb-i-Islami”, en gewoon rustig aan landbouw deed, zou hij jullie niets over zijn werk hebben verteld (CGVS p. 9).”*

2.5. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten de benamingen “taliban” en “Hezb-i Islami” door elkaar te gebruiken, voert verzoeker aan dat dit voor hem steeds dezelfde groepering leek dewelke eenvoudigweg van naam wisselde. Het gaat in zijn ogen om een groepering waarbij zijn vader werkte en die hem nadien bedreigde. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij nooit naar school ging en hij niet langs verschillende kanalen gedetailleerd geïnformeerd werd. Hij is dan ook de mening toegedaan dat zijn verdere onwetendheid en het hieruit voortvloeiend gebruik van verschillende benamingen in zijn vluchtrelaas hem niet kunnen worden verweten.

Dit verweer kan niet worden aangenomen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hij niet naar een seculiere school ging maar dat hij van kleins af tot aan de dood van zijn vader in 2011 naar de madrassa ging (administratief dossier, stuk 3, p. 3). Daarnaast herhaalt de Raad dat bovendien in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoekers vader, die jarenlang voor Hezb-i Islami werkte en wilde dat zijn zoon naar de madrassa ging, zijn ideologie en deze van Hezb-i Islami aan verzoeker zou willen doorgeven en dat hij hierover derhalve zou hebben verteld aan zijn opgroeiende zonen. Uit het geheel van verzoekers verklaringen kan verder geenszins worden afgeleid dat verzoeker een te beperkte opleiding genoot of dat hij een dermate lage intelligentiegraad vertoont waardoor niet van hem mag worden verwacht dat hij zou kunnen antwoorden op essentiële en eenvoudige vragen die raken aan de kern van zijn asielrelaas. Gelet op het voorgaande kan verzoeker aldus bezwaarlijk volhouden dat hij geen onderscheid kon maken tussen de taliban en Hezb-i Islami. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij in de madrassa hoorde dat beide groeperingen niet echt met elkaar overeen komen omdat ze elkaar niet echt graag hebben en hij tevens uitdrukkelijk stelde dat zijn vader geen enkel contact en geen enkele band had met de taliban (administratief dossier, stuk 3, p. 7-8), waarmee hij dus duidelijk aangeeft wel degelijk een onderscheid te maken tussen beide groeperingen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het betoog in het verzoekschrift en de bewering dat de taliban en Hezb-i Islami voor verzoeker dezelfde groepering leek dewelke eenvoudigweg van naam wisselde, kan overigens geen verklaring bieden voor de vaststelling dat de twee door verzoeker voorgelegde dreigbrieven van de taliban blijken te komen terwijl niet kan worden aangenomen dat deze groepering zelf de naam van een andere groepering zou gebruiken. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht geoordeeld als volgt: *“Het lijkt er eerder op dat u uw verhaal opgebouwd hebt rond de brieven die u ter beschikking had, nl. twee dreigbrieven van de taliban, en een brief van de “Hezb-i-Islami” over hun activiteiten (CGVS p. 11). Het blijft echter*

vreemd dat uw vader brieven kreeg van de taliban en dat die hem zou bedreigen en doden, terwijl het volgens uw relaas de "Hezb-i-Islami" zelf is die uw vader effectief gedood heeft (CGVS p. 11 en 9), zelfs al zouden de mensen in de volksmond beide namen door elkaar gebruiken. De groepering zelf zal toch niet de naam van de andere groepering gebruiken (CGVS p. 9). Gezien uw problemen ontstaan zouden zijn door het feit dat uw vader gestopt is met werken voor de "Hezb-i-Islami" en hij hun wapens heeft ingeleverd, en zijn werk voor de "Hezb-i-Islami" niet aannemelijk wordt geacht, zijn ook uw problemen die hieruit voortvloeien niet aannemelijk.", vaststellingen en overwegingen waartegen in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd zodat ook deze onverminderd overeind blijven.

2.6. In de mate de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het merkwaardig acht dat zijn vader aan de autoriteiten toonde waar de wapens van Hezb-i Islami opgeslagen lagen, voert verzoeker aan dat zijn vader hiertoe onder druk werd gezet en hij bovendien wenste aan te tonen dat hij werkelijk bereid was om te stoppen met zijn werk bij Hezb-i Islami. Verzoeker voegt hieraan toe dat het gedrag van zijn vader voor Hezb-i Islami blijkbaar volstaat om ook hem en zijn broer te viseren, dat dit nu eenmaal de gang van zaken en de opvatting is bij Hezb-i Islami en dat hem dan ook niet kan worden verweten geen verklaring te kunnen geven voor het feit dat hij alsnog werd bedreigd.

Opnieuw slaagt verzoeker er niet in het minst in te overtuigen. Dat zijn vader onder druk zou zijn gezet om de opslagplaats van de wapens van Hezb-i Islami aan de autoriteiten te tonen, verklaart immers niet waarom hij de eerste dreigbrief niet aux sérieux nam en hij geen actie ondernam om zichzelf en zijn gezin in veiligheid te brengen doch zich gewoon een beetje bezig heeft gehouden met de landbouw (administratief dossier, stuk 3, p. 9). Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing zou verzoekers vader zijn vroegere collega's, die hem blijkens verzoekers verklaringen uiteindelijk ook zouden hebben vermoord, goed genoeg moeten kennen om te weten dat ze het menen. Dat hij aldus hun eerste waarschuwingsbrief gewoon zou hebben genegeerd, moet volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Voorts kan niet worden ingezien waarom men na de moord op verzoekers vader ook hem en zijn broer nog zouden viseren. Verzoeker blijft te dezen steken in het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen dat hij en zijn broer in hun ogen ook medeplichtig waren en daarom geïsoleerd werden, waarmee hij de Raad echter niet overtuigt.

2.7. Tot slot tracht verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties tussen zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten te verklaren door het feit dat hij niet naar school is geweest en hij het zeer moeilijk heeft om zich te situeren in de tijd, gegeven welk nog meer wordt bemoeilijkt door het verschil met de westerse kalender.

Verzoeker overtuigt wederom geenszins. De Raad benadrukt dat mag worden verwacht dat de documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn asielrelaas de waarachtigheid van de door hem aangehaalde feiten ook kunnen aantonen. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte omwille van de door hem bijgebrachte dreigbrieven, die immers dateren van respectievelijk 11 juli 2010 en 3 september 2010 (administratief dossier, stuk 3, p. 11), dus bijna een jaar voordat hij Afghanistan heeft verlaten (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vraag 35). Deze objectieve vaststelling kan geenszins worden verklaard door verzoekers voorgehouden lage scholingsgraad. Daarnaast stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich terecht ernstige vragen bij de datering van de brief van de ouders en de districtsraad waarin wordt bevestigd wat verzoekers vader overkwam, met name negen dagen voordat deze brief verstuurd werd en slechts vier dagen voor verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat het stuk in kwestie gemaakt werd als complaisancestuk voor onderhavige procedure. Tot slot acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekers schoonbroer een brief over de activiteiten van zijn vader zou kunnen bekomen bij Hezb-i Islami, de groepering die verzoekers vader zou hebben vermoord en die zowel verzoeker als zijn broer naar het leven zou staan, zodat ook deze brief naar het oordeel van de Raad onvoldoende garanties biedt inzake authenticiteit en derhalve verzoekers relaas niet kan ondersteunen. Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie: Subject Related Briefing "Afghanistan" "Corruptie en valse

documenten" van 1 oktober 2010) blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in Peshawar. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, met name verzoekers taskara en zijn vaders lidkaart van Hezb-i Islami, niet betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken evenmin in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. De omslagen waarin de door verzoeker voorgelegde documenten aan hem werden verstuurd zijn niet dienstig voor de beoordeling van zijn vluchtmotieven.

2.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5,

§ 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in zijn district Hesarak, provincie Nangarhar te ontlopen en het niet onredelijk is dat hij zijn toevlucht zou kunnen nemen tot het district Jalalabad, waar hij een oom heeft die voor de autoriteiten werkt en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker betwist deze motivering en hij wijst erop dat in een groot aantal gebieden in Afghanistan ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld plaatsvinden. Hij voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende naging of hij zich in een dergelijke situatie bevindt en dat in de bestreden beslissing enkel de veiligheidssituatie in het district Jalalabad wordt besproken terwijl hij woonachtig was te Nawar, district Hesarak, provincie Nangarhar. Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal er onterecht en zonder enige motivering vanuit dat hij maar zijn toevlucht dient te nemen tot het district Jalalabad bij zijn oom. Verzoeker merkt dienaangaande op dat zijn oom niet woonachtig is te Jalalabad maar te Surgrud in Ningrar. Hij stelt dat hij dit niet kon meedelen tijdens het gehoor omdat hij op dat ogenblik geen kennis had van de exacte woonplaats van zijn oom, die hij slechts eenmaal bezocht als kind waardoor hij zich diens correcte woonplaats niet herinnerde. Verzoeker wenst dit thans recht te zetten nu hij hierover telefonisch de correcte informatie heeft bekomen van zijn schoonzus.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen inderdaad niet ondubbelzinnig blijkt dat zijn oom woonachtig zou zijn in Jalalabad (administratief dossier, stuk 3, p. 3-4). Het gaat hier evenwel om een bijkomstig en niet determinerend motief. In essentie dient te worden vastgesteld dat verzoeker als meerderjarige, gezonde, alleenstaande jongeman in staat is een job uit te oefenen in Jalalabad, de hoofdstad van zijn provincie, en hij aldus beschikt over een veilig en redelijk vluchtalternatief. Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, brengt geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Jalalabad. Dit klemt des te meer nu zijn voorgehouden problemen met Hezb-i Islami omdat zijn vader zou gestopt zijn met werken voor deze groepering en hij hun wapens zou hebben ingeleverd, ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in de stad Jalalabad op zich niet betwist en hij geen concrete en objectieve elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot tweemaal toe werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS